

činu stěžovatelce za vinu přičítaného v objektivním i subjektivním směru, aniž však uvádí, v čem trestná činnost stěžovatelčina spočívá po skutkové stránce. Je na snadě, že důvody rozsudkové nevyhovují zákonu. Podle čis. 5 § 270 tr. ř. má býti v rozhodovacích důvodech odsuzujícího rozsudku uvedeno s určitostí, které rozhodné skutečnosti a z jakých důvodů pokládá soud za dokázané, jakož i jakými úvahami soud byl veden při rozhodování o právních otázkách a při vyvrácení námitek obžalovaným přednesených. Rozsudek nevyhovující tomuto zákonnému předpisu, je zmatečný podle čis. 5 § 281 tr. ř. Požadavkům zákona není vyhověno, uvádí-li rozsudek jen zdroje svého poznání, aniž však se jejich obsahem v rozsudku obírá a podrobuje jej zákonnému zkoumání a hodnotění. Ani poukaz na rozsudkový výrok nestačí, zvláště když v souzeném případě výrok ten obsahuje jen zákonnou formuli skutkové podstaty podle §§ 5 a 144 tr. zák. a neuvádí žádné skutkové okolnosti, odpovídající jednotlivým zákonným znakům. Podle čis. 3 § 288 tr. ř. rozhoduje zrušovací soud ve věci samé, když byl za základ svého rozhodnutí položil ty skutečnosti, které sborový soud první stolice zjistil, nepřekročiv obžalobu. V souzeném případě rozsudek neobsahuje vůbec skutková zjištění. Podle toho, co uvedeno, jest se zmateční stížností souhlasiti, že nalézací soud neuvedl pro odsuzující výrok v pravdě žádné důvody. Poněvadž rozsudek je v důsledku toho podle čis. 5 § 281 tr. ř. zmatečný, nelze rozhodnouti zejména o právních námitkách stížností podle čis. 9 a) § 281 tr. ř. uplatňovaných. Odůvodněné podle čis. 5 § 281 tr. ř. zmateční stížnosti bylo proto za souhlasu generální prokuratury podle § 5 novely ku tr. ř. vyhověti již v zasedání neveřejném, rozsudek v napadené části zrušiti a, ježto nelze se obejiti bez nového hlavního přelíčení, bylo věc v rozsahu zrušení vrátiti na soud první stolice k opětovnému projednání a rozhodnutí.

Čís. 3685.

Ochrana vynálezů (zákon ze dne 11. ledna 1897, čis. 30 ř. zák.).

Skutková podstata přečinu podle § 97 pat. zák. může býti po stránce subjektivní dána nejen úmyslem přímým, uskutečněno-li něco z toho, co § 95 zákona označuje za porušení patentu, jakožto zlo přímo rozvážené a umíněné (§ 1 tr. zák.), nýbrž i eventuálním zlým úmyslem, jenž je tu, pokládal-li pachatel právu se přičící výsledek své činnosti sice jen za možný, jednal však přes to tak, že jest předpokládati, že by ho nebylo zdrželo od trestného jednání, ani kdyby byl předvídal, že trestnímu právu se přičící výsledek jistě nastane.

Přečin § 97 zák. pat. je činem dolosním; k jeho subjektivní podstatě nestačí pouhá nedbalost; jest jen takovou nedbalostí, kdyby pachatel mohl (musil) za náležité a povinné pozornosti v dotyčném směru dospěti k pochybnostem o trestní nezávadnosti svého jednání, nanejmen o jsoucnosti cizího práva patentového, pokud se týče o tom, zda svým jednáním nezasahuje v právo to, kdyby byl za věcí dále šel a vyšetřil, čeho třeba, — jestliže však tak daleko nedospěl, nesledovav, kam vedou pŮtahy.

K eventuálnímu zlému úmyslu je naproti tomu ještě třeba, by pachateli alespoň vskutku vzešly v oněch směrech pochybnosti, jimiž se však nedal odraditi od svého záměru nebo jichž se rozhodl nedbatí.

(Rozh. ze dne 29. listopadu 1929, Zm II 319/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost soukromého obžalobce do rozsudku krajského soudu v Moravské Ostravě ze dne 10. dubna 1928, jímž byl obžalovaný podle § 259 čís. 3 tr. ř. zproštěn ze soukromé obžaloby pro přečin vědomého zásahu do patentu podle § 97 zákona ze dne 11. ledna 1897, čís. 30 ř. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Soud nalézací zjistil, že stavbami obžalovaného, provedenými v letech 1925 a 1926 na jamách G., H., F. a V., byl spáchán zásah do chráněného patentu soukromého obžalobce; nalézací soud dále zjistil, že se provádění těchto staveb stalo při provozování stavebního podniku obžalovaného bez souhlasu soukromého obžalobce, — a uznal, že je tím dána objektivní skutková podstata zásahu do patentu. Po stránce subjektivní však dospěl nalézací soud k přesvědčení, že by obžalovaný nebyl prováděl závadný způsob stavby, kdyby si byl vědom, že tím může zasáhnouti do patentních práv chráněných pro soukromého obžalobce. Probrav průvodní výsledky, o něž se při tomto závěru opírá, znovu nalézací soud projevuje skutkové přesvědčení v naznačeném směru slovy, že obžalovaný jednal, jsa bezelstně přesvědčen, že se způsob výstavby, používaný jeho vedoucím podle patentu B-ova podstatně odlišuje od způsobu výstavby chráněného patentem pro soukromého obžalobce, a že obžalovaný nechtěl dopustiti, by se v jeho podniku prováděl způsob staveb, kterým by se zasahovalo do patentu soukromého obžalobce. Nemůže býti pochybnosti, že těmito výroky vyloučil nalézací soud u obžalovaného alespoň přímý zlý úmysl. Zda zamýšlel stejně zjistiti a rozhodnouti i ve směru eventuálního zlého úmyslu — není zcela nepochybné, třebas i tomu leckterý obrat v rozsudku nasvědčoval, poněvadž rozsudek se v té příčině dosti zřetelně nevyslovuje. Zmateční stížnost ve vývodech k uplatňovanému důvodu zmatečnosti podle čís. 9 a) § 281 tr. ř. nevytýká sice rozsudku výslovně právní omyl v tom směru, že soud nalézací nedbal toho, že přečin podle § 97 zák. pat. může býti spáchán i eventuálním zlým úmyslem, a že z toho nevyvodil důsledky, ale smysl a směr výtek, činěných rozsudku nejen v tomto, nýbrž i v prvním oddílu zmateční stížnosti zřejmě nasvědčují tomu, že se stěžovatel staví na toto právní stanovisko, z něho při svých výtkách vychází a tím se i domáhá jeho uznání. Stanovisko to nelze ovšem předsedem odmítnouti. Naopak jest i tu znovu zdůrazniti, jakž se stalo již v mnohých rozhodnutích nejvyššího jako zrušovacího soudu v případech obdobných, že skutková podstata přečinu podle § 97 pat. zák. může býti po stránce subjektivní splněna nejen úmyslem přímým, usku-

tečněno-li totiž to nebo něco z toho, co § 95 zák. pat. označuje za porušení patentu, jakožto zlo přímo rozvážené a umíněné (§ 1 tr. zák.), nýbrž i eventuálním zlým úmyslem, jenž je tu, pokládal-li pachatel právu se přičící výsledek své činnosti sice jen za možný, jednal však přes to tak, že jest předpokládati, že by ho nebylo zdrželo od trestného jednání, ani kdyby byl předvídal, že trestnímu právu se přičící výsledek jistě nastane. Hned tu třeba ovšem poznamenati, že přečin § 97 zákona pat. jest činem dolosním a že tedy nestačí k jeho subjektivní skutkové podstatě již pouhá nedbalost. Je pak jen nedbalostí, kdyby pachatel mohl ba snad musil za náležitě a povinně pozornosti v dotyčném směru dospěti k pochybnostem o trestní nezávadnosti svého jednání, tedy zejména o jsoucnosti cizího práva patentového, pokud se týče o tom, zda svým jednáním nezasahuje v právo to, kdyby byl za věci dále šel a vyšetřil, čeho třeba, avšak tak daleko nedospěl, nesledovav, kam vedou půtahy. K eventuálnímu zlému úmyslu je naproti tomu ještě třeba, by byly obviněnému alespoň vskutku vzešly v naznačených směrech pochybnosti, jimiž by se byl dal odraditi od svého záměru nebo jichž by se byl rozhodl nedbatí (sr. rozhodnutí sb. tr. čís. 2920).

S tohoto právního hlediska jest zkoumati, zda je zmateční stížnosti dáti za pravdu, když napadá rozsudek v naznačeném směru. Především třeba zdůrazniti, že rozsudkové výroky o subjektivní stránce viny obžalovaného jsou povahy skutkově zjišťovací a že jsou tedy závazné podle zásady § 288 čís. 3 tr. ř. i pro soud zrušovací i pro stěžovatele, jenž sice smí je napadati formálními důvody zmatečnosti, ale, pokud tak nečiní vůbec neb alespoň důvodně, nesmí o své újmě dospěti k jiným výsledkům, než ke kterým dospěl soud nalézací. Vývody zmateční stížnosti k uplatňovaným hmotněprávním důvodům zmatečnosti podle čís. 9 a) a b) § 281 tr. ř. jen z části se neprohřešují na oné zásadě. Platí to, pokud stěžovatel dovozuje, že bylo povinností obžalovaného zjednati si úplnou jistotu, zda neporušuje patent soukromého obžalobce, zejména způsobem naznačeným v § 111 zák. pat. V tom ohledu však stížnost není oprávněna, jak plyne z úvahy, uvedené v odstavci, jednajícím o právním hledisku, jež tu jest zaujmouti. Jeť pouhým důsledkem vyloženého tam stanoviska, že, ani kdyby bylo přisvědčeno názoru stěžovatelovu, nedostala by se subjektivní otázka o vině obžalovaného z mezí beztrestné nedbalosti, jak i soud nalézací správně vystihl; nebylo by kladnou odpovědí dokázáno, že obžalovaný vskutku již pochyboval o tom, že nezasahuje do patentních práv soukromého obžalobce, přesněji, že jeho způsob výstavby je v podstatě stejný, jako způsob patentovaný pro soukromého obžalobce, a jen po takovém zjištění, nebo kdyby nezjištění tohoto obsahu spočívalo na formální vadnosti rozsudku, stihaly by obžalovaného důsledky vyloženého stanoviska o eventuálním zlém úmyslu. V dalších vývodech tohoto oddílu pohybuje se pak stížnost již cele na poli, na něž nesmí vstoupiti, nechce-li býti zamítnuta jakožto neprovedená po zákonu. Poněvadž rozsudek to nejen nezjišťuje, nýbrž přímo vylučuje, nesmí stěžovatel dovozovati, že si byl obžalovaný nepochybně vědom, že výstavba podle způsobu B-ova porušuje patent soukromého obžalobce, že předvídal porušení patentu za možný výsledek své činnosti a že pochyboval o správnosti své tvrzené domněnky o

různosti obou způsobu výstaveb. Dotyčnými vývody netřeba se ani dále obírat, jakmile zjištěna jejich s hlediska § 288 čís. 3 tr. ř. pochybená podstata, poněvadž nemohou se státi podkladem pro přezkoumání, zda byl v napadeném rozsudku případ správně posouzen po právní stránce.

Čís. 3686.

Porušení předpisu první věty § 221 tr. ř. přicházelo by v úvahu jen, kdyby bylo hlavní přelíčení ustanoveno tak, že by — pokud by obžalovaný sám nesvolil ke zkrácení této lhůty — nebyla mezi dnem, kdy byla obsílka obžalovanému dodána, a dnem hlavního přelíčení aspoň lhůta 3 dnů.

Pokud jde o zločin § 93 tr. zák., uzamkl-li prchající pachatel strážníky na policejní strážnici, ti však mohli místnost opustiti oknem a skutečně tak učinili.

Výrazem »pro svůj užitek« v § 171 tr. zák. prohlašuje zákon t. zv. »zlodějský úmysl« za náležitost skutkové podstaty krádeže, t. j. úmysl pachatelův odejmouti věc oprávněnému trvale a bez úplaty, a to za tím účelem, by pachatel mohl s ní nakládati tak, jak smí to činiti vlastník podle svého práva vlastnického.

Pod pojem provozování lékařství podle § 343 tr. zák. spadá i provozování odborného (zubního) lékařství.

I když pachatel provozoval po živnostensku zubní lékařství a léčil mimo to za odměnu i jen jediného nemocného jako lékař, spadá i toto léčení ve spojení s oněmi případy, v nichž šlo o provozování zubního lékařství po živnostensku, pod pojem provozování lékařství po živnostensku podle § 343 tr. zák.

Provozování lékařství po živnostensku je podle § 343 tr. zák. dovoleno jen osobám, které mají podle zákona právo, léčiti jako lékaři nemocné.

Za »nabytí lékařského učení« po rozumu § 343 tr. zák. jest pokládati jen nabytí doktorátu veškerého lékařství.

Po stránce subjektivní stačí jakékoliv zaviněné jednání proti zákazu zákona.

Zákon čís. 303/1920 nic nezměnil na ustanovení § 343 tr. zák.

(Rozh. ze dne 30. listopadu 1929, Zm I 38/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací po ústním líčení zmatečnání stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 25. listopadu 1927, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem dílem dokonaného, dílem nedokonaného podvodu podle §§ 8, 197, 200, 201 d), 203 tr. zák., zločinem veřejného násilí podle § 93 tr. zák. a přestupky podle § 343, 320 e), 320 f), 171 a 460 tr. zák., vyhověl, pokud čelila proti výrokům rozsudku soudu první stolice, jimiž byl obžalovaný uznán vinným podvodem na Václavu P-ovi, přestupkem krádeže podle § 460 tr. zák. a zločinem veřejného násilí podle § 93 tr. zák., zrušil napadený rozsudek jako zmatečný v těchto výrocích a v důsledku toho i ve výroku o trestu a ve výrocích s tím souvisejících, a věc vrátil soudu první